

19 april 2015, derde zondag van Pasen
Voorganger: Joost Koopmans OSA

'De kwetsbare plekken van Gods schepping.'

Inleiding

Pasen wordt 7 zondagen lang gevierd, één dag is niet genoeg om de betekenis van de opstanding van Jezus tot ons te laten doordringen. Elke zondag staan we stil bij weer een ander aspect van het geheim van de verrijzenis.

Vandaag benadrukt het Evangelie vooral de lichamelijke van de verrijzenis. Het is niet alleen iets geestelijks. Jezus laat zich zien met zijn wonden.

Die wonden zijn de kwetsbare plekken van Gods schepping.

Durven wij ons daarmee in te laten ... Ze aan te raken?

Geloven in de verrijzenis kost tijd. Sommigen haken af, doen niet meer mee, geven de dood het laatste woord. Als ook wij moedeloos door de wereld gaan, vragen we om ontferming en een nieuw geloof.

Lezing: Handelingen 3, 13-15.17-19

In die dagen zei Petrus tot het volk: 'De God van Abraham, Isaak en Jakob, de God van onze vaders heeft zijn dienaar Jezus verheerlijkt, die gij hebt overgeleverd en voor Pilatus verloochend, ofschoon deze geoordeeld had Hem in vrijheid te moeten stellen. Maar gij hebt de Heilige en Gerechte verloochend en als gunst de vrijlating van een moordenaar gevraagd. De vorst des levens daarentegen hebt gij gedood. God heeft Hem evenwel uit de doden doen opstaan; daarvan zijn wij getuigen. Maar ik weet, broeders, dat gij in onwetendheid gehandeld hebt, evenals uw overheden. Maar wat God tevoren had aangekondigd bij monde van alle profeten, dat zijn Messias zou sterven, heeft Hij zó in vervulling doen gaan. Bekeert u dus en hebt berouw, opdat uw zonden worden uitgewist.'

Evangelie: Lucas 24, 35-48

In die tijd vertelden de twee leerlingen wat er onderweg gebeurd was en hoe Jezus door hen herkend werd aan het breken van het brood. Terwijl ze daarover spraken stond Hijzelf plotseling in hun midden en zei: 'Vrede zij u.' In hun verbijstering en schrik meenden ze een geest te zien. Maar Hij sprak tot hen: 'Waarom zijt ge ontsteld en waarom komt er twijfel op in uw hart? Kijkt naar mijn handen en voeten: Ik ben het zelf. Betast Mij en kijkt: een geest heeft geen vlees en beenderen zoals ge ziet dat Ik heb.'

En na zo gesproken te hebben toonde Hij hun zijn handen en voeten. Toen ze het van vreugde en verbazing niet konden geloven zei Hij tot hen: 'Hebt ge hier iets te eten?' Zij reikten Hem een stuk geroosterde vis aan; Hij nam het en at het voor hun ogen op. Hij sprak tot hen: 'Dit zijn mijn woorden, die Ik tot u sprak toen Ik nog bij u was: Alles moet vervuld worden wat over Mij staat in de Wet van Mozes, in de profeten en in de psalmen.'

Toen maakte Hij hun geest toegankelijk voor het begrijpen van de Schriften. Hij zei hun: 'Zó spreken de Schriften over het lijden en sterven van de Messias en over zijn verrijzenis uit de doden op de derde dag, over de verkondiging onder alle volkeren, van de bekering en de vergiffenis der zonden in zijn Naam. Te beginnen met Jeruzalem moet gij van dit alles getuigen.'

Overweging

Er is weer een nieuw mijnenveld bijgekomen in Europa. Nu de oorlog in Oost-Oekraïne een beetje is geluwd, gaan dorpelingen op zoek naar veldgewassen voor hun vee, terwijl een Nederlands bergingsteam nog een keer naar menselijke resten zoekt van het verongelukte vliegtuig. Dat alles is niet zonder gevaar, omdat het een gebied is waar mijnen liggen. Een kind, een moeder, een arbeider, een onschuldig iemand gaat erop staan en pang! Hij ontploft. Het is de erfenis van ieder oorlogsgebied.

Soms is ook de mens zo'n mijnenveld. Je zit op een feestje, en er wordt over van alles gepraat, opgescheept, een beetje geplaagd... Opeens maakt iemand een opmerking en pats,

het lijkt wel of ze op je ziel staan, zo zeer doet dat. Er zijn wonden die diep verscholen zitten in je binnenste. Totdat iemand erop gaat staan en dan ontploft je. Soms zit er al een flinke laag eelt op, je bent zo geharnast dat niemand er meer bij kan.

Bij Jezus zitten de wonden gewoon aan de oppervlakte. Hij is verraden, geslagen, uitgescholden en dood gemaakt. Hij schaamt zich er niet voor, hij kruipt niet weg in een hoekje en is niet bitter over wat hem is overkomen. Hij laat zijn wonden zien en ontploft niet als de leerlingen ze aanraken.

'Hier, voel maar' zegt hij, 'Ik ben het echt, ik leef, waarom twijfelen jullie zo?' Ja, want de leerlingen meenden een geest te zien, een spook.

Maar het evangelie probeert ons duidelijk te maken dat Jezus' opstanding niet alleen iets is van de ziel of van de geest, maar ook van het lichaam. Anders zouden al die ontmoetingsverhalen na de opstanding niet te begrijpen zijn: de ontmoeting met de Emmaüsgangers, met Maria Magdalena, en zoals vandaag met de leerlingen. Ze schrikken zich wild. 'Nee', zegt Jezus, 'Ik ben geen geest, ik ben het echt, voel maar. En geef me wat te eten, dan zul je zien dat ik geen geest ben, want een geest eet niet.'

Jezus is na zijn dood een levende, een mens die je kunt aanraken. Het verhaal van Pasen is het verhaal van het lichaam van Christus, dat voortleeft in de kerk, en die kerk zijn wij: Zó zegt Augustinus dat. Pasen is het verhaal van de Levende, en in elke levende is Hij te ontmoeten, in de minsten het meest.

Als een kind misbruikt wordt, als een zieke slecht behandeld wordt, als mensen in de hoek worden gezet, ja ook vluchtelingen, dán ontploft hij, dan trap je op zijn ziel, want dan worden de kwetsbare plekken van Gods schepping geraakt.

Het verrezen lichaam van Christus is een lichaam met open wonden, en hij zegt tot ons, zijn leerlingen: 'Kom, raak ze aan. Geef die gewonde mens te eten'.

Dat is geloven! Geloven is niet: elkaar bang maken, elkaar commanderen, een ander eruit gooien omdat hij anders gelooft dan jij. Geloven is: elkaar met eerbied tegemoet treden omdat God ieder van ons liefheeft. Onaangekondigd staat Hij daar vóór jou, of temidden van óns en laat zijn wonden zien. 'Kom raak ze maar aan!'

Treffend vond ik in dit verband het voorbeeld van Franciscus van Assisi. Al veel had hij voor de melaatsen gedaan: hij had hun fruit en kleding en geld gegeven; maar hij was telkens weer blij als hij thuis was. Totdat op zekere dag een melaatse zijn weg kruiste. Hij rilde... moest hij wegluchten of... Toen hij de ogen van de man zag en zijn uitgestrekte handen, was het of hij naar hem werd toegetrokken. Hij omhelsde en kustte hem als een vriend. Pas toen Franciscus van zijn superieure rol af was (namelijk het helpen om meer geestelijke motieven) ervoer hij dat de Héér in levende lijve voor hem stond via de omhelzing van een gewonde mens van vlees en bloed. En al was de melaatse weer even vlug verdwenen als hij gekomen was, een diep geluk maakte zich van Franciscus meester.

Dat is het wonderlijke: 'Slechts de wonden die wij helen, zullen onze eigen wonden genezen.' Zoeken wij de Levende niet vaak in het rijk der doden, in alles wat doods en voorbij is? Maar Hij openbaart zich in de Levende, in de tekenen van de tijd. Hij heeft geen andere handen dan die van jou om te helen en te genezen. Zijn stem roept in jou om gerechtigheid, zijn droom, zijn visioen over een menswaardige samenleving, het Rijk van God, leeft voort in de kerk, dat zijn wij samen! Als wij daar niet meer in geloven, wie dan wel?

=====

© Perikopen: Katholieke Bijbelstichting, 's-Hertogenbosch, Nederland.

Zouden wij al neerzitten bij de moedelozen, niet meer in beweging te krijgen en vastgeroest zijn aan huis en haard en oude zekerheden?

Laten wij dan bidden om weer de weg van het leven te gaan en dat de Heer zich over ons mag ontfermen.